



„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrto leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Poslednji dan.

(Francoski spisal Louis Collas, 'prosto poslovenil Radovan.)

Mladi baron Pavl de Brantel povrnil se je jako bled in razburjen v dražestno svoje samsko stanovanje, katero je imel v ulici Taitbou v Parizu. Vrgel je svoj klobuk na divan, snel rokavice in prečital nekoliko listin, ležečih na mizi. Bili so to računi trgovcev, — nekateri v lakoničnem trgovskem slogu spisani listki. Bridok smeh zaznal se mu je na ustnicah in mrmral je pred se: „Kadar je jelen šepast, napadajo ga psi od vseh strani. Tako je v življenji“.

Pozvonil je z roko, tresoč se od groznice. Na ta poziv prikazal se je belolaš služnik, z ono neobčutno in skoro nerazumljivo fiziognomijo, ki se nahaja le v strežajih dobrih hiš.

„Pierre“, rekel je gospod „si li bil pri gospodu Alsidu Dantieru? — Da, gospod baron; odgovoril mi je, da nikakor ne more priti, ker danes zvečer odpotuje“. — „In gospod Desloges?“ — „Zelo obžaluje, da vam ne more služiti“. — „A grof d'Autrin?“ — „Dal mi je naznaniti, da ni doma“. — „Vsi jednaki. Pregovor dobro pravi: V sreči je prijatelj vse polno, ko te zadene nezgoda, si pa sam. Ali so zalagatelji tudi tako različno govorili?“ — „Ne, gospod baron, vsi so rekli, da ne morejo dalje čakati“. — „Si jim pa povedal, da dobé popolno plačilo?“ — „Ravnal sem se po gospoda barona naročilih“. — „Dobro, izgubili ne bodo niti vinarja“.

Videč, da mu gospod nima ničesar povedati, odšel je Pierre. Sam in samcat pregledaval je baron še enkrat listke, razprostrte pred seboj.

Misli njegove obračale so se otožno na staro graščino Brantelsko, ležečo v divnem kraju Morvanskem. Ondu preživel je otroška leta, ondu bil je pod skrbnimi očmi svoje matere, ki mu je bila uzor vseh vrlin. Spominjal se je, kako jo je mrzlega zimskega dne v spremstvu žalujoče množice spremljal na skromno pokopališče. Potem videl se je pri domači mizi — nasproti očetu svojemu, junaškemu vojaku resnega lica, strogemu nasproti drugim, trdemu proti samemu sebi, kateri mu je

v kratkih besedah ucepljal neupogljive nravnosti načela. Videl je v duhu zopet vse prizore tega patrijalhičnega življenja. Gledal je zopet staro teraso, od koder se je videlo daleč na okolu — vrt nad potokom, kjer je postrovil lov — v hosti bukve, katerih sence je iskal v vročih poletnih dneh. Koncem drevoreda zrl pa je v milo in nasmihajočo podobo mlade lepe deklice, katere glas je bil tako mil za njegova ušesa; videl jo je zarudevati, kadar je mati diskretno omenjala bodočnosti, na katero je mislila v nežnosti svoji.

Pozvonil je zopet in Pierre prišel je zopet pred svojega gospoda.

„Pierre“ rekel je baron Brantelski, „ti poznaš moj položaj?“ — „Da, gospod baron, vi ste na nič. To se je, žal, moglo že naprej znati“. — „Zakaj pa nesi poskušal odvracati me od norosti?“ — „Na prve moje opazke dali ste mi razumeti, da je to vaša stvar. Da sem silil dalje, bi me bili odpustili — in ker sem vašemu očetu slovesno obljubil, da vas ne zapustim, držal sem besedo in ostal vam zvest“. — „A ti bi me vender lahko poučil o dozdevnih mojih prijateljih, katerim sem slepo zaupal in ki so me tako sramotno pustili na cedilu“. — „Usojal sem se, povedati mnenje svoje, a ker vam to ni prijalo, ni preostajalo družega, nego molčati“.

Baron ni bil popolnoma preverjen, a čutil je, da je pravo za pravo le sam kriv.

Po kratkem molku povzel je Pierre besedo: „Videl sem vašo mater na smrtni postelji. Neozdravljiva notranja bolezen jo je razjedala. Obličje njeno bilo je mirno in dasi so bile bolečine grozne, vender ni bilo niti tožbe iz njenih ust; pozabljala je sama náse, a mislila samo na one, katere je ostavila. Kdor ima tako mater ne pride v skušnjava, da bi ostavil življenje“.

Stari služnik bil je pri teh besedah ves drugačen. Njegovo sicer mirno in brezbrizno obličje dobilo je plemenit izraz, ki je pretresel mladega gospoda, katerega je služnikov govor globoko zadel. Baron bil je gmotno uni-

čen in šlo mu je samo še za to, kaj storiti, kako gledati vsem težavam v oči. Ni se obotavljal, marveč povedal Pierru, da ne ve, kaj mu je storiti.

„Gospod baron“, rekel je Pierre, „mnogo je bogatih meščanov, ki bi si šteli v čast, da bi njih hčer bila baronica Brantelska“. — „Jaz naj prodam svojega imena za nekoliko vrč tolarjev? In ti se drzneš, svetovati mi kaj tacega?“ — „Imava tudi še gospico Ivanko de Rosel; ona bi vas bila vzela, saj znate, da je njeno mater bolelo, ker je morala umreti, ne da bi se bil uresničil njen načrt“. — „Odklonil sem jo, ker sem bil bogat, sedaj pa, ko sem ubožen, da bi se jej ponujal, naj me v bedi moji živi? Nikdar je nečem tako žaliti“.

„Res je tako in prav imate, da se ne podaste v nevarnost, da bi vam odrekla. Izvestno je ona, kakor vse mlade deklice, ki se pred vsem povprašujejo, koliko dohodkov ima mož in katere pred vsem v poštev jemljó lepoto aritmetike“. Baron zmajeval je nevoljno z ramama. „Ne, ona ni takšna, kakor druge. Koketerija in preračunavanje sta jej neznana. Spomin na Ivanko ponavljal se mi je često med zmotami mojimi in vzbujal mi obžalovanje, da sem postal nje nevreden. Necega dne, sprehajajoč se s tovariši svojih zabav, srečal sem jo z njenim očetom. Bila je kot navadno, a znala se jej je senca otožnosti. Bila je še lepša. Obrnila je v globoki žalosti v me oko. Njena podoba utisnila se mi je globoko v srce, s podobo pa kesanje“.

„A prihodnji dan neste več mislili na to“. — Mislil sem pogostoma, a bil sem na potu, na katerem se več ustaviti ne da. Toda, odpodiva te misli in skleniva kaj. Poznam nekoga, ki ima veliko posestvo v Alžiru in preverjen sem, da me rad vzame za oskrbnika. Ko dojde odgovor, odpotujeva“. — „Dobro, a poprej treba, da ideva v Brantel. Prodaja bode se vršila, kajti kaže se, da ima graščina kupca“.

„No dobro, prodala se bode tudi brez mene“.

„Ni mogoče, formalnosti zahtevajo, da ste prisotni. Vrh tega so ondu obiteljski spomini, ki imajo le za vas vrednost. Hočete mari, da to pride v tuje roke?“

* * *

Baron dal se je pregovoriti in tri dni pozneje bil je v svojih pradedov graščini. Bil je lep poletni večer, ko je došel v graščino, od katere se je bil prostovoljno sam ločil. Od takrat njegova noga še ni stopila na to ozemlje in pričakoval je, da bode povsod videl sledove zapuščenosti, da je drevorede prerastel plevel, da je hišna oprava zaprašana in vlažna, stene pa preprežene s pajčevinami. A vse bilo je drugačno in tako v redu, kakor da lastnik gradu ni ostavil niti za jeden dan; vrt bil je popolnoma obdelan, v graščini pa bi bil zaman iskal sledov brezskrbnosti ali pa nesnage.

Baron izrazil je Pierru začudenje svoje.

„Brez dvojbe“ odgovoril je le-ta, „olepšali so graščino, da bi se bolje prodala“.

Po noči, ko je baron spal v gradu, ki bi že drugi dan ne imel več biti njegov, ni zatisnil niti očesa. Poslušal je ponočnih tic petje, šumenje listja in škripanje stare veternice na strehi. Pri vsej žalosti imel je vender tolažilno misel, da ga nesreča ni potlačila na tla in da je brez obotavljanja nastopil zaslužen skušnjo.

Ko je zjutraj ustal, šel se je sprehajati na vrt. Čutil je potrebo posloviti se od vseh prostorov, na katere ga je vezalo toliko spominov. Ondu je posedal s knjigo v roki — po onem drevoredu šetala je najrajši mamica

njegova in zdelo se mu je, da še čuje odmev njenega nežnega in sladkega glasu; v tej senčnici se je dolgo in često pogovarjal z Ivanko, katera podoba mu je stopala smehljajoča pred oči, v zelenja dražestnem okviru.

Spozabil in zazibal se je v sanjarije svoje in solnce je bilo že visoko, ko se je vračal domov. Iz odprtega okna, iz sobe, v kateri je bivala mati njegova, čuli so se glasovi klavirja in sicer isti napev, katerega je vedno tako rad slušal.

Silno razburjen in utripajočega srca sedel je na klop in poslušal. Glasovi bili so že nekaj časa potihnili, on pa je sedel še vedno na istem mestu, utopljen v tožne misli. Zdajci pa vzbudi rahel šum pozornost njegovo. Privzdigne glavo in zazre mlado deklico, gledajočo ga smehljaje.

„Ivanka, Ivanka“, vskliknil je z razburjenim glasom. Vas sem čul! Vi tukaj!“

„Danes je dan, ko ima Brantel preiti v tuje roke in oba sva imela iste misli. Jaz, kakor vi, prišla sva semkaj, da se posloviva od stare hiše, o kateri imava toliko spominov“.

* * *

Negotovih korakov in bledega obraza šel je v veliko dvorano, kjer so bili gospod Rosel, Pierre in notar. „Prijatelj“, rekel je prvi, „gospod Plantier in jaz sva baš sedaj razpravljala vaš položaj. Tristo tisoč frankov izdatkov v dveh letih! Za to ceno ste izvestno imeli veliko zabave!“ — „Zabave? Recite rajši, da je to bil žalosten, neumno zapravljen čas“.

„Veste li, da so vam nesramno kradli?“ — „Kaj hočete, kdor svojega imetka braniti ne zna, ne sme tožiti, ako mu ga vzamó“. — Vi bi morali oderuhe prisiliti, da vam vrnejo, kar so si po krivici prisvojili“. — „A kako — prosim?“ — „Da jih opozarjate na njihovo vest“. — „To je denar, ki pri njih nima veljave“. — „A vender, ko bi poskusili?“ — „Zaman! A pred vsem bi jih bilo treba poznati“. — „Jaz vam jih povem. To sta: Pierre, gospod Rosel, katerima se je pridružila še tretja oseba, največ kriva mej vsemi“.

Baron je začuden gledal, on tega ni mogel umeti. „Jaz vam to pojasnim“, rekel je smejaše gospod Rosel. „Jaz bil sem vašega očeta zaupni prijatelj in na smrtni postelji priporočil mi je vas“. Jaz sem takoj pojmlil in Pierre, ki je prebrisan mož, znal je tudi takoj, da ni mogoče zadržavati ognjevitosti vaše. Sklenili smo torej, omejiti ulogo ognja in rečene tri osebe izmislile so si zaroto. Zalagatelji predlagali so vam z ozirom na riziko, ogromne račune. Dogovorjeno pa je bilo, da se bodo zadovoljili s postavnimi obrestmi, ako bode plačilo v gotovem roku. Vi ste jemali na posodo, Pierre pa, kateremu ste slepo zaupali, prevzel je nalogo, da vam posojila preskrbi. Takrat stopil je na prizorišče tretji sokrivec. Zahteval je veliko posojila na vašo posestvo, katera so se obremenila toliko, kolikor so vredna. A po točnem pregledu vaše bilance se vidi, da v resnici niste več potrošili nego petdeset tisoč frankov, kar ni preveč za skušnjo, katere ste napravili. Ostaje vam torej še 250000 na dobro. Napominana oseba zlorabila je vašo brezbržnost in nevednost brez usmiljenja; a jaz mislim, da ne bode nemogoče pripraviti jo do poravnave, ako se sklicujete na njeno lojalnost“.

Baron bil je, kakor omamljen. „Vi jo torej poznate?“ — Da, in tudi vi; vaš upnica in oderuhinja je Ivanka Roselova“. Mlada deklica ustopila je bila tiho in čula to izjavo. Sedaj pa je stopila k možem.

„Da, Pavle, rekla mu je“, jaz sem to storila. Vsa leta neumnega zapravljanja vašega nesem vas izpustila iz očíj; znala sem, da je navzlic vsemu temu vaše srce ostalo dobro in pošteno in da bodele oni dan, ko se streznete, zopet takšen, kakeršen ste bili tedaj, ko sem se z vami v tej dvorani pogovarjala. Svoje matere premoženje imela sem na razpolaganje. Z dovoljenjem očeta svojega, porabljala sem je tako, kakor ste čuli. Ne preostaje mi družega, nego povračilo.“

„A če tega ne vsprejem?“

„Potem treba gledati, da se poravnamo. Gospod Plantier pojde nam pri tem na roko.“

„Ne vidim druge pomoči, nego ženitveno pismo, da se rešimo iz zágate,“ rekel je smehljuje notar. „Jaz sem že vse pripravil.“

„O Ivanka!“ vskliknil je baron. „Vi mi odpirate nebesa, ki so bila zame že izgubljena. Kako naj se vam za to zahvalim?“

Stari služnik gledal je ta prizor, čegar izid je že naprej videl, z globokim čutom. Sedaj pa se je približal gospodu svojemu:

„Saj sem vam pravil“, gospod baron, „da vas ne zapustím.“

Ti spadaš v obitelj. Ko bi hotel oditi, priklenil te bodem z verigami.

Isti hip odprla so se vrata v jedilno sobo. Juha kadila se je na mizi, na katerej se je svetila stara obiteljska srebrnina.

„Pavle, podajte svoji nevesti roko in idite naprej!“ zaklical je ves vesel gospod Rosel.

Nezadovoljna žena.

Narodna. Zap. Gorski.

Lani sem se omožila
Letos me že greva,
Dobila sem hud'ga moža
Je hujše ko kropiva.
Kropivo mi še mraz umori
Pa móža mi ne more,
Ker mož moj za pečjo sedi
Da mraz do nja ne more.
Jutri bo v Celovci sejm
Na sejm ga bom peljala,
Če ga ne bom zamenjala,
Ga bodem pa prodala.
Prav po ceni ga ne dam
Sem ga težko dobila,
Še rajši ga domov peljam
Za peč ga 'm posadila.

Dober pomoček proti zobobolu.

Nek amerikanski trgovec v Long-Islandu rešil se je svojega bolečega zoba najhitreje s tem, da je privezal močno vrstico k baš k odhodu pripravljenemu brzovlaku, drugi konec pa k svojemu zobu. Nekoliko časa je tekkel z vlakom, potem se je pa spustil na kolena in vlak je drdral s zobom naprej.

Gorski.

Poslano.*)

Gospodu *grofu Künigl-u*, konceptnemu praktikantu
v *Ljubljani*.

Čitali smo v „Slovenskem Narodu“, v „Politiki“ in v „Obzoru“, kako fino, kako olikano ste se o nas izrazili, nazivljajoč nas v javnem lokalu „Sauvolk“. Bili ste toli plemeniti, da ste to Svojo nesramno psovko, to skrajno podlost Svojo hoteli še opravičevati, češ, da smo si zaslužili takšen pridevek, ker smo Avstriji in avstrijski vojski sovražni.

Od vsacega moža se pričakuje, da svoje besede tudi dokaže. Ko bi mi od Vas zahtevali dokazov za Vašo nekvalifikovano trditev, izkazali bi Vam preveliko čast. Tega torej ne bomo storili, to tem manj, ker smo toli srečni, da mladiči Vaše kakovosti še neso pooblaščenim soditi o naši lojalnosti.

Vender pa si ne moremo kaj, da bi se primerno ne odzvali Vaši psovki „Die Slaven (in Bosnien) sind ein Sauvolk“. Vračamo Vam torej „šilo za ognjilo“ in dovoljujemo si imenovati vas v bodoče mesto: grof Künigl, vedno le „grof S...nigl“.

V Serajevu, dné 17. oktobra 1890.

Pravoslavni Srbi:

(Sledé podpisi.)

Bajka.

Na kraju neke mlake ležala je svinja, a na nasprotni strani mlake ležal je človek. Svinja je bila trezna, človek je bil pijan. Svinja je imela prstan v nosu, človek ga je imel na prstu. Nekdo je šel tam mimo in je zaklical pri mlaki ležečemu: „Povej mi s kom se družiš, in jaz ti povem kdo si ti!“

Takoj se je svinja vzdignila in je šla proč od človeka.

Gorski.

Prošnja.

Kolonijski urad v Berlinu dobil je te dni iz Afrike naslednje pismo:

„Slavni urad! Mi ljudojedci v Vitu smo se prepričali, da imajo Kitajci izmej vseh ljudij najukusnejše meso, to pa zaradi tega, ker se večinoma od riža živé.

Zato obračamo se s prošnjo do Vas, da bi vse Nemce, katere mislite poslati k nam, v Afriko, vsaj nekoliko tednov poprej krmili z rižem.

Ljudojedci v Vitu.

Modrost narodova.

(Pregovori. Zapisal Radovan.)

Velikih cest se drži in velikih krčem.

Malo jesti, pa malo piti, je pol življenja.

Povračilni dan je vsaki dan.

Komur hvala dobro dé, mu z ajdovico kadé.

Stara ljubezen, če ne gori, pa tli.

Se bo vrana iz vrane norca delala, ki je sama črna.

*) Za objave pod to rubriko odklanja uredništvo od. gubernost.

Povajst od zgubljenega kojna „novaka“.

(Iz Lesarjeve „Ribniške doline“).

Bug me je z veliko deržino požegnal; pomagati si pa ne morem drugači: samu anega kojna imam, in če čem dva imēt', si morem že anega kūpit', pa dnarja naj. Ko bi se an dober človek dobil, da bi mi anih 60 guldinarjev posódlil, si mislim. Hvala Bogū, dobil som anega prijatla, dal mi je 30 samih tolarjev, — sami šmarni tolarji so bili. — Šel sem tē, pa muj brat Andrajc v Kadlovec na semūn, tu je blu okuli Velike noči, šla sva tē po semnū od kojna dō kojna, nič naj blu pridnega blagā.

H srieči tē pride an tūrapoljec z anim „fuh som“, no, naj bil „fuh s“, „kol fuh s“ je bil, zegorajle farbe; sem djal, lej Andrajc, ta bi bil po moji všeči, ima majhno glavo, kratek vrat, velike oči, de bi mu jih lahko s palico odbil, dolgo grivo, persa široka, kakor bik, čisto nogo, kakor svajča, rug ima koker „taler“, nepietih rieber, visok „biedernož“, lakotnice mali pedajn od kovka do malih rieberc, riep je deržal, kakor bi imel pribitega, z ano besajdo: ta kojn je za pod siadlu, za tovoar, koker ga jest potrebūjem čez Gotenišico v Bajte, de mi siadlu preveč nezaj in nepraj ne sili. Vprašal sem tega jest Hervata: „Što cajnite vi onega maloga polrepa?“ Je djal: „Siedemeset rajnški“. Potlej sem jest djal: „Tu, malu verlu preveč, ja vam dam 50 rajnški“. Sēm si mislil, kaj se bomo dolgo martrali, „glihamo“ taku dolgu, de smo „zglihali“. Jest potlej kojna plačam, pa sva te šla precej z bratom iz Kadlovca ne Moderspotok čez nuč, drūgi dan pa do dūmi; koker sem doma izrajtal, me pride „koštat“ z vsem ukup s „cirengo“ in s „šenkengo“ ane krajcarje več kakor 60 guldinarjev, do dūmi. Ko sem ga damu pripeljal, so prišli sosajdje precej mojega „novaka“ pogledat, in vsakemu je dopal; — nu, sem djal, hvala Bogū, dober je, in jūtri ga moremo podkovat', krotak je, pūstí rad nogo vzdignit'; — kovač mu je nové podkuve naredil, in smo ga dokovali, kovač mu je ne prajdnih nogah križice zepilil v znamenje, de je novak prvikrat podkovan, potlej sem mogel ne vsako nogo an bokal vina plačat' ze „likof“, de se je rug bōlj zemočil, in de se bodo podkuve bōlj deržale.

Vse je zdaj duobru, samu poklaje naj; najsem muogel drugači, koker na pašo sem ga mogel spūstit'. Pūstil sem mu povodec ne glavi, in sem mū zgonec ne vrat priviezal, pa sem novaka in starega kojna h kojnarju peljal. Djal sem: Jūri, tū je muj novak in stari kojn, daj en malu „ahtengo“ najn; sem ga še s žegnano vuodo poškrufil. in sem djal: „Pajdi srečnu.“ —

Drūgi dan o poldne kojnar kojne damu prižene, stari je prišel damu, novaka pa naj; zdaj sem si mislil: Mlad je, morē se je z drūgimi kojni spūstil“. Šel sem tē po cajli vaši od kapka do kapka, novaka naj; uprašal sem kojnarja: Najsi nič vidil mojega novaka? — Ja, denes zjūtraj je še bil per starem kojnu. — „Ja, novaka naj“, šel sem damu. Djal sem svojemu bratu: „Andrajc, pajdi, greva novaka iskat!“ — Šla sva tē ne siela pa na goli hrib; ne golem hribu sem djal: „Andrajc! ukūp ne smajva hodit' pajdi ti gori na verh požarnice, kjer je ankrat „šranga“ stala, od ondod pajdi po ložinskem puotu do križ puota, kjer se grie v ravni gost, od tam pajdi na vūmek, potlej pajdi k staji in h ternjavi staji; potlaj pajdi h prajski, h rjavi persti, pa h matlovim dnarjem, od tam pajdi po cajsti do „puokstuojna“, od tam pajdi na ravensko stezō ve kočevska siela; od tam pajdi v naša siela, ne kačji hribec, od tam pajdi ze kuobel

h gurajnemu ognišči, od tam v čertēž, ze uóberšič, ze kuoškimi njivami, k marinkinim lazcem do vratec; potlej pajdi čez leščevje, čez rieber ne zelnice, pa ne hrib h debeli črajšni, pa ne siela doli. —

„Jest griem pa ze grasovčevega Juožla ogradico, ze jaklovega Martinka ogradico in pa ze žihernovo ogrado, ze male in ze vélike njive, za dlajnsko zūpnico in jaselnico, pa ne ložinske „faltuor“, od tam pa po ložinskem puotu nezaj ze vodene doli, ne goli hrib in ne sielih bova pa spet vkēp prišla.“ —

Šla sva tē, koker sva se bila zmajnila; in jest koker tē griem proti zevujdnemu dolu, ka slišim; v ani dolini zgonec zebrenketá; in sem djal: „Ta zgonec je mojega novaka, tok zdaj vajm, de je v leti dolini; pa griem še popraj v uno dolino pogledat, mordē svojemu sosajdu dobru dajlu st'rim, če se je še kteri drūgi kojn zgūbil; — potlej griem nezaj v dolino, ka vidim, de muj novak h tlam glavuó derží in se naj muogel nič gāniti', povodčeva gebíca se je bila ze an štergelj zeteknila, de se naj muogel sam rajšit'; — h srieči sem jest imel pipec pri sebi, de sem mogel gebico odraizat'; — vse je blu poteptanu pod njegovimi nogami, on bi se bil rad rajšil, pa se naj mougel; — odvezal sem tē potlej „cūgelj“ od povodca, pa tē ga peljam prot' sielam, ka tē zeglie-dam Andrajca, ki grie doli čez rieber prot' zelnice, pa ga vprašam, če je niašel kojna? Pa mi je z glavo od-majal in pa z jezikom „če“ odgovoril. Jest ga čakam, ko pride, ga uprašam: „zekaj najsi povajdal, če si niašel kojna? — „Kaj ti najsem z glavó odmajal in pa z jezikom „če“ neredil?“ — Preketa šiema, kedu te bo slišal in vidil tako dieleč? — He, preket buodi, še vieča šiema si ti, ki kojna ne „cūgli“ peljaš, pa mene uprašáš, če sem niašel kojna! — Imaš prav, Andrajc; in taku, bodi ga Bug zahvaljen, novak je bil spet v rokah, in jest sem potlej vsem svojim sosajdom ta svēt dal, de nikoli naj trajba kojni ne glavi povodca pūstit' in pa ne „štrik“ zgonca ne vrat privezat', temuč ne jermenec ali pa ne tertó, zetu, de se ne more kojn ne štergelj zeteknit'.

Telegrami „Brusu“.

Iz Vipave. — Danes mislilo se je že, da Čitalnica umira; nekdo ji je na brzo roko dušo Bogu priporočil; „Ausschuss und Casier Windischer“ držal ji je mrliško luč; tisti, ki so za njim, molili so ji klečé za dušni spas; dekan Erjavce pa se veseli pogrebne štolnine. Sedaj je, hvalo Bogu, bolnici nekoliko odleglo.

Saj pa tudi ni čudo, ako je pod tako silovitim, strastnim a nestvarnim strankarskim bojem do krize prišlo. Na mislih nam je basen o želodcu in človeških *udih*. Disciplina — da o drugem molčimo — je tako nizko pala, da vsak pojedini član kar celo društvo s pretenjem izstopa terorizuje, da sme J. Windischer, „Ausschuss und Cassier der Čitalnica“ mož z nemško pisavo, američanskimi manirami in nemčurskim srcem to, kar smejo drugod le svečani občni zbori (v Vipavi tudi *po pravilih*!), namreč *izbacniti list zato, ker mu uredništvo ni moglo in hotelo brezumnega zahtevanja izpolniti, ne da bi se mu bilo zato od društva kakega ugovora ali celo ukora bati! To so sila nevarni simptomi!*

Vsled tega pozvalo se je telegrafično kot zadnje sredstvo k nevarnej bolnici širom Slovenije slavnega operateurja dr. Brusa iz Ljubljane, da ji bode z znano spretnostjo in hladnokrvnostjo gnila ulesa z že one-

moglih in celoma otrpnih udov zrezal. Ako bi bolnica med operacijo izdahnila, dokaz bode le to, da ji ni bilo več rešitve, da so ji usahnile življenske moči, da trohne že v grobu prava in zdrava rodoljubna srca Vipavska in tja k njim, kamor si je že davno želela, jo bomo položili ter napisali na skupen grob: *vekovit vam spomin!*

Ako jo pa prestane — *in to bode, ako je v Vipavcih še kaj narodnega duha, narodne časti in narodnega ponosa iz velelepe dobe snovanja Citalnic, še kaj čilega narodnega vzleta iz divne dobe Sokolske!!* — bode to le zasluga dr. Brusove zdravniške spretnosti, kajti druge rešitve ji sedaj več ni. Smiluj se nam Bog ter varuj nas hujšega!

Škocijan 15. oktobra. Naša ljuba tetka, Mlinarjeva Lojza je danes zapustila Škocijan in šla v Mokronog ustanavljat žensko podružnico „jeruš — družbe“. Kadili nismo za njo, ker je še ajdovice škoda.

Škocijan na Dolenjskem: O priliki odhoda gosp. kapelana Borstnarja je naše gasilno društvo izvrstno „ausrikalo“. Vse je bilo v redu, le brizgalnice ne morejo najti, čeravno je gospod kapelan obetal, da jo bode kupil, predno pojde od nas.

Šmarjeta na Dolenjskem: Naš krčmar Brbrež prodaja poleg svinskega in telečjega mesa tudi svojo surovost jako na debelo.

Z Bloke: Pri zadnjem požaru v Radleku smo silno čutili pomankanje vode, kajti vsi studenci so usahnili in mlake bile so prazne. Pa tudi voda bi nam ne bila dovolj pomagala, ker v Bloški občini (jedni največjih na Kranjskem) ni niti jedne brizgalnice, kar je obžalovanja vredno. Povodom tega požara nam je pohvalno omeniti g. kapelana Malija, čegar tolažilne besede so prav ugodno uplivala na pobite in tarnajoče. On jih je uspešno spodbujal, da so rešili še nekaj blaga. Zatorej, še jedenkrat, hvala mu! Nikakor pa neso hvale vredne g. župnika besede v nedeljo potem. Rekel ni družega, nego: „Radlečani danes ne bodo plesali, kot so pred tednom“. To ni krščanska ljubezen, to je surovost, za katero bi v božjem hramu ne smelo biti mesta.

Smešnice o Lemberžanih.

(Pripovedoval star Lemberžan. Zapisal Rok D. Gorski).

3.

Na hribu nad Lembergom je stala in še stoji podružnica sv. Pankracija. Lemberžanom je bila postala cerkvena prenizka in preozka in sklenili so jo povešati.

Kako so to izvršili, pripovedujejo tako-le:

Po zidu, precej visoko nad zemljo, potegnili so z žerinom črto in vestno do črte so krog cerkve navozili vse polno gnoja. Hoteli so ji namreč pognojiti da bi bolj hitro kvišku zrasla.

Čez nekoliko dni, ko se je gnoj sesedel, bila je, naravno, črta visoko nad gnojem.

„Glejte“, rekli so Lemberžani, „za koliko je cerkev hitro višja zrasla, ko smo ji dobro pognojili.“

Zdaj hitro posnažijo gnoj in se pripravijo na drugo delo, ker, kakor sem že rekel, cerkev ni bila samo prenizka, ampak tudi preozka. Treba jo je torej bilo še raztegniti. Tudi to so zvršili in sicer tako, kakor so jedino Lemberžani znali.

Krog cerkve pogrnili so svoje suknje, in sicer tako na široko, za kolikor so mislili, da jim bo treba zid pre-

makniti. „Kajti,“ rekli so, „kadar bomo zid toliko naprej pomaknili, da bode suknje pokril, bo cerkev zadosti široka.“ Potem so šli vsi v cerkev in so se uprli s pleči v zid tiščeči ga na vse strani.

Med tem časom, ko so se Lemberžani v cerkvi potili, šel je nekdo tam mimo in jim je neopažen vse suknje pobral, ter zbežal z njimi v bližnjo goščo.

Ko so Lemberžani potem prišli iz cerkve in niso nobene suknje več našli, so bili jako veseli, da se jim je posrečilo cerkev toliko raztegniti, da so se vse suknje pod zid skrile.

4.

Dva Lemberžana sta v gozdu drva cepila. Jeden ugleda lepo veverico na veji se zibati in ne pomišlja se spleza na drevo, da bi jo ujel. Veverica je pa bila urnejša in je skočila na drugo drevo. Lemberžan skoči za njo, a spodrkne mu, da pade na tla, in si nos razbije. Ko ga tovariš zagleda vsega krvavega okolu nosa in ust, veverice pa nikjer, razjezi se in ga počne zmerjati:

„Vrag volčji ti, kaj si kar surovo požrl?!“

Paberki iz „Domoljuba“.

(Štev. 20. str. 233.) „Zgorelo je tudi več prešičev. Rešili niso skorej nič, nekateri le to, kar so na sebi imeli.“

(Štev. 19. str. 222.) „Nedavno so se zopet prikazali volkovi in so blizu Dubice raztrgali dve kobili. O priliki zopet kaj.“

(Štev. 20. str. 234.) „Krčmar Muhm je v Razvanji blizu Maribora poslal Irgoliča na drugi svet. Za toliko „prijaznost“ so mu določili 5 let hude ječe.“

(Štev. 19. str. 222.) „Koruze je tretjina manj ko lani, desetina pa je tem večja.“

(Štev. 20. str. 229.) „Nizka cena železnične vožnje pripelje sem sicer mnogo romarjev; pa ne mislite, da je to glavni vzrok pomnoženja romarjev. *Le lepo vreme je merodajno.*“

Doslej smo mislili, da vlak vozi romarje, sedaj pa čitamo, da *nizka cena*. Doslej smo mislili, da je glavni vzrok brumnost, „Domoljub“ pa trdi, da *lepo vreme*.

Slovensk kmet v Celji.

Slovensk kmet prišel je v Celje na „Sokolsko“ slavnost. Ker je bil od dolzega pota zelo utrujen in lačen, napoti se v krčmo, a zaide po naključju v nemčursko. Krčmar stopi takoj k njemu in ga upraša, — seveda nemški — česa želi. Kmet odgovori: „Par golobov!“ Ker krčmar ni razumel, pokaže kmet proti stropu, kjer je visel papirnat golobček, na kar reče krčmar:

„Das ist der heilige Geist.“

Na to pa kmet: „Pringen zimirchajpercjon hajlige gajst!“

Tako je kmet v Celji za južino dobil dva porcijona „troštarka sv. Duha“.

A. K.

Cudna bolezen.

Zdravnik: Kakšno bolezen je pa imel vaš mož, da je tako naglo umrl?

Žena: I ne vem, kaj mu je bilo. Zvečer je šel zdrav spat, zjutraj je pa mrtev ustal.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.



O shodu slovenskih in istrskih poslancev se je marsikaj govorilo, pred vsem pa se je ugibalo, so li sklenili zjedinjeno Slovenijo. Meni se je ta predmet zdel sam po sebi umeven. Jaz si namreč mislim: Poslanci so cvet razumnštva slovenskega, oni so naši pooblaščenči, naši prvoboritelji, v njih osebah se zrcali življenje narodovo. Navzlic tem svojim nazorom pa sem postal skeptičen, kajti o „Zedinjeni Sloveniji“ ni bilo pravega soglasja, in da na kratko povem, — ker stvar ni šla „unanimiter“ tudi ni šla „per majora“.

Jaz bi o tem vprašanji ne bil niti črnil. Saj smo videli, da je slovenskim listom v tacih in jednacijah zadevah le molčati. Radovedni svet vse to poizve po „Tolminski bližnici“ iz Gradca ali pa celó z Dunaja. Od ondud kaj so nam tudi vse prav nadrobno in temeljito povedali. Navajali so, kdo je govoril in kaj, katera resolucija je bila glavna i. t. d.

Za naše razmere je tudi to jako označujoče, ker nam v istini priča, da tiramo, kakor je nedavno rekel moj hudomušni prijatelj, „die Politik des Unbewussten“. Resolucije, ki so se na shodu sklenile, so tako naravne, da si skoro misliti ne morem, da bi zaradi njih shajali se poslanci. To je itak politiška naša azbuka, to je naš neprestani „Ceterum censeo“.

Žal, da niti v tem vprašanji ni bilo polnega soglasja. Še žalostneje pa je, kar se je pojavilo po shodu samem. Politiški čuk, ki straši v „Politiki“ z dopisi iz Celovca in iz Trsta, okoristil se je tudi tem povodom. Ko mu meglene slike o „Iliriji“ in „Notranji Avstriji“ neso donesle zaželenih lovorik, presedlal je svojo paro in se obrnil z licem proti repu. Zagrešil je zopet dopis v „Politik“, v katerem se doslovno čita:

„Es ist bereits in der wünschenswertesten Weise constatirt worden, dass in der letzten Laibacher Landtagsabgeordneten-Conferenz der Plan einer administrativ-politischen Zusammenfassung von Südsteiermark, Kärnten, Krain und Illirien zwar aufgetaucht, aber abgelehnt worden ist. Das ist ganz erfreulich, denn solche zukunfts-musikalische Phantastereien sind für die Realpolitik das Gefährlichste. Ueberlassen wir doch dem 21. Jahrhundert seine Sorgen und kümmern wir uns um die unserigen.“

Jaz ne vem, kake pojme ima dotični brezimnik o „Iliriji“, ko govori o Južni Štajerski, Koroški, Kranjski in o Iliriji, dozdeva se mi močno, da je mož zelo konfuzen. Še bolj čudno pa se mi zdi, da naš uradni list,

ki ima dvoglavega orla na čelu in živi ob samih eksekucijskih inseratih slovenskega kmeta, tako bedastočo ponatisne pod porogljivim naslovom: *Muthmasslicher Zeitpunkt des „Vereinigten Sloveniens“*.

To je pač skrajna oficijalna srboritost, vredna, da se javno ožigosa. Uradni list treba da je objektivni, resen, in jako slabo mu pristuje, ako prevzame ulogo Pavlihe in norce brije s tem, kar ves narod želi in zahteva. Doslej se našim zahtevam in težnjam o „Zedinjeni Sloveniji“ še nikdar neso rogali, zdaj se pa to dogaja. In mi si lahko trkamo na prsi: „Wie wir's so herrlich weit gebracht!“

Do našega uradnega lista nesem nikdar imel preiskrenih simpatij, kajti mej njimi in najnavadnejšim rakom je samo ta razlika, da mi je račja škarnica ljuba, dočim mi uradnega lista škarje presedajo. To pa, da naša ljuba „Laibacher Zeitung“ „Zedinjeno Slovenijo“ imenuje „zukunfts-musikalische Phantasterei“, to je pa že malo preveč. Izvestno gospoda, ki ima pri tem listu odločilno besedo, dotične notice poprej čitala ni. Sicer si kaj takega niti misliti ne moremo. Ipak si bomo to dobro zapamtili, kajti pregovor pravi: „Čez sedem let vse prav pride“.

Jaz pa se nadejam, da mi ne bode treba čakati sedem let, marveč, da se bomo še prej menili o tej „Zukunfts-musik“, ki že nekako cika na grofa Künigla izrek.

Iz Nik. Lenau-a poezij.

(Poslovenil V.)

Spomin.

Drevó spomina, žalostno samévaš,
Življenje moje vene, kakor ti.
Skozi srce piše tuga mi in žalost,
Kot v tvojih vejah zdaj jesén vrší.

Zvečer v tihóti tukaj sva sedela,
Nad nama pa šumljal je gozd zelen,
Vrhove tvoje, zdaj v megló zavite,
Zlatil je zadnji solnce svit rumen.

O, v kaki sreči devo sem objemal,
Prisege njene glas poslušajóč;
Vzbujenega vspomladnega veselja
Stoterno sva vživala sladko moč.

A komaj je vspomlád pustila dušo,
Dišeče cvetje ji odpalo je,
Ko gáj utihnil je, takrát i mene
Ljubezni upanje goljfalo je.

Žaluj, srcé, zbežali so ti dnovi,
Ko njeno zvesto bílo je za té,
Zdaj v tihih tožbah ginejo počasi,
Ljubezni nade v grobu zdaj leže.

Dunajski Šmoki so nedavno pisali po svojih listih, da je Dunaj Berolina starejša sestra. Zeló duhovito, a tudi zelo dvoumno. Stara dekleta navadno — obsedé.

P. n. gospodom naročnikom.

V Pragi naročene podobe so se po neljubem naključju zakasnile. Zato moramo to številko izdati brez podob. Gospode naročnike odškodovali bomo v prihodnji številki.

Uredništvo „Brusovo“.

Nemški biciklisti Ljubljanski

izdali so povodom svoje petletnice poseben „Gedenkblatt“.

Misel, praznovati petletnico že sama ob sebi ni posebno genijalno, še manj pa, kadar se spomin praznuje tako nesrečno. „Gedenkblatt“-u na čelu ovekovečil se je neki J. Kovač in skrpal 6 stihov, ki se mu pa neso prav nič obnesli. „All Heil, All Heil, naj bi mu še bilo, a če poje:

„Frisch auf, aufs Rad,
Durch Wald und Flur.“

pa vidimo takoj, da mož prav debelo laže. Nikdar še nesem videl biciklista, da bi se vozil po gozdu, ali pa po travnikih in njivah. Zato gospodine Kovač, vlečite rajši kovaški mehl, nego, da bi Vas bicikliški Pegaz vlačil „durch Wald und Flur“. Gospod profesor dr. Oskar Gratzy „möge in dieser Auffassung das Gedenkblatt betrachten“, potem ne bode dal tiskati tako abotnih stihov.

Ribniške.

(Priobčil F. A.)

Kako je Ribničan svojega konja spoznal.

Ribničan šel je v semenj, da si kupi konja. Res je dobil dobro paro za vredno ceno. Idoč s semnja pride do hiše, kjer „Bog roko vun moli“ in misli si: tu bi bilo dobro malo odpočiti. Dene konja v konjak, sam pa se gre krepčat v krčmo. Ko je oskrbel svojega notranjega človeka, odpravi se v konjak po svojega konja. Pa tu je prišel v zadrego. Konj stal je pri konji, drug drugemu podoben. Naš Ribničan premišlja in premišlja, kateri konj bi bil njegov, a ne more uganiti. Ves nevoljen začne se „kruotiti“ in kričati, da vsi ljudje privró iz krčme. Tedaj pa potegne Ribničan samokres iz žepa in zaupije:

„Možje, primite vsak svoj'ga konja, jest bom svoj'ga ustrajlu!“

Kakor bi trenil, skočil je vsak k svojemu konju. Naš Ribničan pa je potem tudi lahko svojega pogodil. Prijel ga je za uzdo nasmehnil se in dejal:

„Saj ga pa vender ne bom.“

Kako so Ribničani vodnjak merili.

Sešli so se nekoč Ribničani pod vaško lipo. Bili so „künštini“, da je kar pokalo. Začeli so se razgovarjati tudi o vodnjaku in ugibali so, koliko je globok. Jeden je trdil, da je globlji, nego je županova hiša visoka, drugi, da je za pol zvonika. Naposled so sklenili, da ga merijo takoj. To pa tako:

Prvi se primejo oče župan za zidano ograjo in spuste svoje cepelice v vodnjak. Za njimi pride na vrsto prvi svetovalec, ki se prime za očeta župana noge. Potem drugi svetovalec, ki se obesi za prvega svetovalca noge

i. t. d., dokler se ne bode dognalo, koliko mož je vodnjak globok.

Kakor rečeno, tako storjeno. Oče župan prijeli so se prav krepko za ograjo in spustili svojega rojstva kosti v globino. Po njih hrbtu splezal je prvi svetovalec nizdolu in obésil se jim za pete. Za njim prišel je drugi svetovalec. Prešel je srečno preko županovega in prvega svetovalca hrbta in se poslednjemu obesil za noge. Že je lezel tretji svetovalec po tej človeški verigi, tedaj pa se oglasé gospod župan rekoč:

Možje, počajte malo, da si v roke plünem.

Razložek mej starim in novim testamentom.

„Kakšen razložek je med starim in novim testamentom?“ upraša gospod župnik nekega hribovca pri velikonočnem izpraševanju.

„Takšen, da so v starem testamentu možje rodili v novem rodijo pa žene“, odreže se zvihta buča.

Župnik: „Kdaj si še slišal, da bi možje rodili?“

Kmet: „Saj ste nam vi na Male maše dan z lece brali: Abraham je rodil Izaka, Izak je rodil Jakoba itd.

A. K.

Novo vino

ima letos posebno moč. Marsikdo je že to skusil, vender pa bi nihče ne bi bil mislil, da bi mošt ustavil železniški vlak.

To se je pred par dnevi zgodilo na Ogerskem. Nekemu sprevodniku se je bilo novo vino tako prikupilo, da je baš tedaj, ko je imel oditi vlak odpovedal službo in se vrnil v krčmo, češ: Novo vino je predobro, škoda bi bila, da bi si ga še ne privoščil.

Ker ni bilo v hipu nikogar, da bi nadomestil sprevodnika, imel je zaradi tega vlak jedno ure zamude.

In tako je novo vino vlak ustavilo.

Zabavna naloga.

(Priobčil Jos. Hönig.)

Pri spodaj navedenih zlogih so pičice s črkami nadomestiti tako, da nastanejo besede, ki bi pomenjale:

1. del telesa, 2. pridelek, 3. mesto na Kranjskem, 4. utež, 5. drevo, 6. pridelek, 7. nevidno reč, 8. stavbo, 9. predmet v naravi, 10. žensko ime, 11. glasbeno orodje, 12. kupčijsko orodje, 13. letni čas, 14. žensko ime, 15. nevidno reč, 16. naraven ali umetno narejen prostor.

1 . . ka.	5 . . pa	9 . . ra	13 . . ma
2 . . ka.	6 . . pa	10 . . ra	14 . . ma
3 . . ka.	7 . . pa	11 . . ra	15 . . ma
4 . . ka.	8 . . pa	12 . . ra	16 . . ma

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Listnica uredništva:

P. n. Več čitateljev v „Café Tedesco v Trstu: Urinila se je tiskovna pomota. Dovoljena je bila samo 19. številke druga izdaja.

Gosp. J.: N. O gospodu v Bevkah čuli smo že čudne stvari. Kadar se malo bolje poučimo o njem, ga bomo že odločneje potipali: Dotlej pa naj le otroke pestuje i. t. d.

Gospodična Roza Leva: Morebiti, da je res tako, a mi smo toli negalanтни, da tega ne verujemo.

Skakalnica „zajec“.
(1. š.)

ne		bo-		bo-		či-		de		gu		li-		stíl		ka		di		je-		šno		zi-		ro		bi		ci		žen-		dru-		ski		te-		a		ko-		li		svo-			
a		lo-		ti		la		lo-		lej		in		ve-		pu-		do		je		tu		je		bi		je		ge		se-		sli		dam		če		ko-		je		ga		no			
va		go-		ni-		ša		ka-		mi		te-		od-		ril		ka		jim		la-		be-		di-		si-		u-		tu-		bi		se-		di		je-		je-		ne		i-		je-	
sti-		bo-		vpra-		de		je-		les-		ša		kov		la-		sto-		stava-		bi		ver-		če		a-		tem		ril-		a-		de		bi		kdor		mu		je		je			
bi		iz		je		sve-		sil		a-		ci		do		bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-	
vsi		vem		ma		ba-		da		to		bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
ker		je-		bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-	
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam		nje-		stra-		ja-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-		ti		maš		va-		po-		i-		či-					
bi		je		maš		če		dve		sam																																							